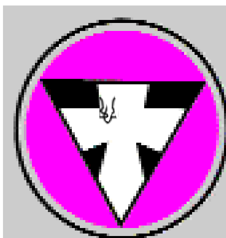

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 13 березня 2014 року № 11 (538)

«В СВОЇЙ ХАТІ – СВОЯ ПРАВДА, І СИЛА, І ВОЛЯ»

Ці правдиві слова Тараса Шевченка разом з українцями сьогодні промовляють наші найближчі соратники – кримські татари. Україна у нас одна. *(Читайте на 2-й стор.)*

У ДЕНЬ ЇЇ ПАМ'ЯТІ

БЕЗСМЕРТНА СЛАВА

Як же нам не хватає Вас сьогодні, дорога пані Славо! Як бракує Вашої відваги і мудрості, Вашої виваженості та державного погляду на події в Україні, безмежна любов до якої була для Вас і національною ідеєю, і чином. Ворог уже переступив поріг нашого дому. Російська агресія, щодо якої Ви застерігали ще другого Президента України, коли наголошували, що наша країна має бути боєздатною і готовою дати відсіч Росії, яка готує проти нас війну, стала реальністю. Інтервенти захопили Крим і, схоже, на цьому не зупиняться. Українські вояки захищають українську землю, не застосовуючи зброї. А десятки тисяч українців «штурмують» військкомати, наполягаючи, щоб ті записали їх до лав захисників Вітчизни. Нас кличе до звитяги ще жива пам'ять про героїв Небесної Сотні та невимовний біль по їх утраті… Ви б пишалися ними. Ви і там, у засвітах, пишаєтеся українськими героями. Вічна вам пам'ять…

Учора, 12 березня, в одинадцяті роковини смерті незабутньої Слави Стецько, активісти Конгресу Українських Націоналістів, однодумці, друзі та рідні поклали квіти до її могили на Байковому кладовищі. Соратниця та дружина Ярослава Стецька, вона повернулася в Україну 1991 року, і відтоді аж до останніх днів свого життя перебувала на вістрі усіх політичних подій – як Голова Проводу ОУН, як засновниця та Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України багатьох скликань. Як видатна українка – безсмертна Слава. Ми пам'ятаємо…

Ольга ДМИТРЕНКО

ОФІЦІЙНО

ЗВЕРНЕННЯ

Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів до членства Конгресу, до всіх громадян України, до світового українства

Ми, спадкоємці тих, для кого гасло «Батьківщина або смерть» було законом боротьби за незалежну Українську державу, в час великих випробовувань непохитно віримо в перемогу нашого народу над московськими агресорами. Інтервенція проти України завершиться остаточним крахом імперії зла та утворенням на її теренах самостійних демократичних країн.

Сьогодні вишколені, озброєні до зубів ворожі війська намагаються окупувати Крим, устами свого біснуватого президента погрожуючи, що, в разі збройної відсічі української армії, вони виставлять «живий щит» із наших жінок і дітей, за спинами яких ховатимуться «хоробрі» російські контрактники. Моральне звиродніння Путіна призвело до того, що в його армії нема вояків, а є лише холоднокровні убивці, які погрожують вирізати «до ноги» сім'ї українських офіцерів, які проживають на території АРК.

Маніакальний вождь, який заради реанімування російської імперії та власних бузувірських амбіцій готовий розв'язати третю світову війну, здатний і на такі сатанинські злочини, як геноцид мирних жителів, масові розстріли жінок і дітей. Щоб уберегти їх від вакханалії садиста, вважаємо своїм обов'язком допомогти нашим державним чинникам негайно евакуювати з півострова родини українських військовослужбовців. Конгрес Українських Націоналістів долучається до розселення евакуйованих із Криму та надання їм необхідної допомоги.

Водночас ми висловлюємо захоплення мужністю українських вояків, які відстоюють честь і свободу Батьківщини своїми тілами, незламним духом і відвагою. Україну захищають справжні чоловіки – ніхто з них не зламав присяги, не став колаборантом, не потоптав власну гідність. У грізний час, коли Батьківщина в небезпеці, вони готові її захищати навіть ціною власного життя. Честь і слава вам, українські лицарі!

Проте ми не можемо не висловити свого занепокоєння невиправдано повільними діями влади там, де ситуація вимагає негайного реагування. Як пояснити зволікання із затриманням державних злочинців, агентів Кремля Аксьонова та Константинова, ордер на арешт яких суд видав ще п'ятого березня? Для цього не потрібне втручання армії. Безкровна операція по затриманню злочинців – цілком під силу відповідним підрозділам спецслужб. Упевнені, що такі в Україні є.

По суті, ми живемо в умовах війни, яку розпочала Росія з метою загарбання наших земель. Тому заклики до сепаратизму, вивішування прапорів агресора, безчинства антиукраїнських квазіорганізацій мають суворо каратися – у відповідності до українських законів, а неідентифіковані «зелені чоловічки» та «туристи» негайно бути видворені за межі України. На жаль, в діяльності силових структур ми не бачимо рішучих дій супроти ворогів нашої держави. Застерігаємо владу від повторення фатальних «помилок», коли новопризначені керівники силових структур не затримали злочинців, які не лише розграбували країну, а й прямо причетні до спецоперації Кремля з анексії Криму.

Український народ із вдячністю сприймає солідарність народів світу в його боротьбі проти російської агресії. Відрадно, що лідери провідних держав нарешті збагнули, яку загрозу людству несе непрогнозована політика Путіна. В той же час ми свідомі того, що головний тягар боротьби проти російських загарбників візьме на себе український народ. Уже сьогодні сотні тисяч українців, кримських татар готові стати до лав захисників Вітчизни. Нагадуємо, що наш мобілізаційний резерв потребує перепідготовки, яку треба розпочинати без зволікань.

Звертаємося до світового українства, яке і словом і ділом підтримало Євромайдан, із закликом впливати на уряди своїх держав, щоб ті зупинили агресію РФ проти України, а значить, відвернули нову світову війну. Єднаймося, брати і сестри, в боротьбі за волю рідної землі, за непорушність її кордонів.

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ПОЛІТИЧНИЙ КОМЕНТАР

АНЕКСІЯ, ЯК РЕЗУЛЬТАТ ЗМОВИ?

16 березня нелегітимна влада Автономної Республіки Крим проводить референдум про приєднання півострова до Росії. Про всяк випадок Верховна Рада автономії потайки вже ухвалила відповідний «документ» – так звану декладацію про державний суверенітет. Ну, а як «незалежна» держава, поіменована Республікою Крим, на думку сепаратистів, вона може дрейфувати до сусідньої держави – в якості області, краю – про це не говориться.

Разом із Путіним його спецагенти в Криму не визнають українську владу, віддали на поталу російській воячині територію автономії і з притаманною кримінальним злочинцям нахабністю намагаються прибрати до злодійських рук те, що їм не належить, – територію Української держави.

Що – після референдуму? Зрозуміло, що Москві наплювати на його нелегітимність. Завбачливо підготувавши «законодавчу базу», вона може забрати собі Крим, не подякувавши за подарунок. Константинов – Аксьонов – пішаки в цій геополітичній операції, які після її завершення опиняться на смітниках імперії, якщо не за ґратами. Як реагуватиме офіційний Київ на анексію Криму – після «офіційного» введення російських армад для встановлення «конституційного» ладу уже на «законно» своїй території? Мирно виведе українські війська із території «російського» Криму? Як і досі, не чинитиме реального, тепер уже збройного, опору російській інтервенції? Чи подасться до Путіна з чолобитною, щоб той призначив переговори з делегацією, склад якої сам і визначить?

Останню версію відповіді на численні запитання нам ненав'язливо підказує, як завжди, «добре поінформований» генерал-лейтенант міліції, член фракції «Батьківщина» Геннадій Москаль. Звинувативши попередніх керівників держави – окрім тих, що походили з БЮТу, – у бездієвості стосовно Криму, який вони «проспали», та ігноруванні проблем кримсько-татарського народу (про який тепер виявив бажання «потурбуватися» В.Путін), Г.Москаль дивується, чому парламент «у ці хвилини не приймає терміново, на випередження, усі необхідні для врегулювання ситуації, у тому числі, і для відновлення прав кримськотатарського народу, закони». Для нардепа із солідним стажем, скажемо прямо, такі рефлексії надто запізнілі. Та й виглядають вони таким собі містком до основного «меседжа», заради якого, схоже, й слово мовилося. Отож, Г.Москаль переконаний, що «ані ЄС, ані США не підуть на конфлікт з Путіним. Вони й далі будуть робити нікому не потрібні заяви про те, що «дуже стурбовані». Ну, можливо, щось пропустив нардеп, чи проспав… Адже і ЄС, і США не лише доволі виразно і чітко засудили неадекватні дії Путіна, а й назвали санкції, які будуть застосовані до РФ у разі ескалації конфлікту, санкції, дуже відчутні для Росії. Далі - про те, заради чого «слово мовилося». Г.Москаль нарешті називає справжніх «рятівників» України, тих, з ким, мовляв, погодиться сісти за стіл переговорів сам Путін. Отакої!

«Є, – каже він, – лише три реальні переговірники, які можуть поїхати в Москву, аби почати діалог із Кремлем». Ви здогадалися, хто вони? Ну, звичайно, Тимошенко і Медведчук! Принаймні, завжди добре поінформований Геннадій Москаль назвав саме їх. Ризиковий чоловік, однак! Бо якщо приведення цього дуету до влади було частиною московської спецоперації, під час якої пролили кров і загинули люди, то їм доведеться шукати «притулку» аж ніяк не в коридорах Банкової. Майдан не дозволить! А незалежність України ми будемо захищати – незалежно від бажання теперішньої влади – в тому числі, і ціною свого життя

Марія БАЗЕЛЮК

ШЕВЧЕНКОВА УКРАЇНА

«ВСТАНЕ УКРАЇНА – СВІТ ПРАВДИ ЗАСВІТИТЬ!»

Дев'ятого березня Україна відзначала 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка.

У Києві урочистості розпочалися о 12 годині коло пам'ятника Кобзареві. Разом із владою тисячі людей поклали квіти до підніжжя монумента, вшановуючи Генія України, який обезсмертив її ім'я.

Далі святкування продовжувалися на Майдані. Тут о 14 годині розпочалося Шевченкове віче «Встане Україна – світ правди засвітить!».

Одним із перших на сцені виступив міністр культури України Євген Нищук. Голос Майдану продекламував кілька віршів Кобзаря, у тому числі «Заповіт».

Письменниця Оксана Забужко вважає, що Україні дуже пощастило з національним класиком.

«Шевченко робить для нас ту роботу, яку завжди виконують генії для своїх народів. Він тримає над нами небеса, – сказала О.Забужко. – 100 років тому у Києві також був Майдан. Тоді це називалося – найбільша протестна маніфестація в Російській імперії. Київ вийшов на вулиці протестувати проти заборони вшанування 100-літнього ювілею Шевченка. Люди тримали портрети Шевченка і співали «Заповіт». Тодішні «тітушки», яких тоді називали чорносотенцями, громили вітрини з портретами Шевченка, палили у друкарнях свіжі тиражі «Кобзаря», тодішні міліція кидала протестувальників до в'язниці. Шевченко — не просто добрий поет. Правдива духовна велич його особистості ставить його в один ряд із Данте, Шекспіром та Гете. Своїм життям та творчістю він засвідчив абсолютне, органічне несприйняття зла в усіх його земних іпостасях. Він першим упізнав Імперію зла у Росії.»

Окрім палких промов, прозвучали прекрасні мелодії на слова Тараса Шевченка – і не тільки його – у виконанні популярних українських співаків і гуртів.

Шевченкові свята прокотилися по всій Україні. Їхнє відлуння долинає до столиці, до малої батьківщини Поета. Відзначали його ювілей і на українських землях, нині окупованих російськими військами…

ВІТАННЯ ІЗ ОКУПОВАНОГО СЕВАСТОПОЛЯ

Дорогі українці!

Хочу привітати усю українську спільноту, нашу діаспору, усе світове співтовариство, хто знає і вшановує нашого Генія Тараса Григоровича Шевченка.

На жаль, я шлю вітання з окупованого Севастополя. Ми тримаємося, допомагаємо матеріально і морально українським військовим морякам, здійснюємо мирні акції протидії проти повзучого захоплення Криму військами Російської Федерації.

Сьогодні видатний день в національній історії. 200 років тому народився наш пророк. У Севастополі заплановано два мітинги. Як повідомили священики українських церков, які, на диво, вчора відвідали заблокований штаб Військово-Морських сил і духовно, молитвою підтримали військових моряків, на цю хвилину на території військової частини проходить мітинг біля погруддя Тарасу Шевченку.

Це приклад високого патріотизму. Ми підхопили їх почин і, незважаючи на загрозу провокацій, міська «Просвіта» ініціювала широкомасштабний мітинг біля пам'ятника Тарасові Шевченку в Гагарінському районі міста Севастополя, який постав завдяки львівським скульпторам Василю і Володимиру Одрехівським та українському меценатові з Канади, доктору Василю Іваницькому. На мітинг прийшло близько 2000 севастопольців, які ухвалили волелюбну резолюцію.

Ще в минулому році, 24 квітня 2013 року, Севастопольське міське об'єднання «Просвіта» ім. Тараса Шевченка ухвалили план заходів із відзначення 200-річного ювілею Тараса Шевченка і, щоб залучити до вшанування Кобзаря усю громадськість Севастополя, ініціювало утворення Ради представників громадських організацій з відзначення 200-річчя нашого духовного батька. Рада представників організувала поїздку на Черкащину севастопольської молоді – учнів, студентів, переможців міських і всеукраїнських конкурсів, присвячених 200–річному ювілею Великого Кобзаря. Юнаки і дівчата Севастополя ходили до батьківської хати Шевченка у Керелівці, до хати в Моринцях, де він народився, до оселі його діда Івана, за спогадами якого Шевченко написав поему «Гайдамаки». Севастопольські юнаки і дівчата ознайомилися з побутом родини Шевченка, з умовами життя селян тих часів, придбали сувеніри, викарбували пам'ятні монети. Біля батьківської хати Шевченка на знак духовного єднання севастопольці урочисто висипали привезену святу землю з Херсонесу, поклали квіти до пам'ятника молодому Тарасові та до могили його матері Катерини і сфотографувалися на пам'ять про перебування у цих святих для кожного українця місцях. Під батьківською хатою всі дружньо заспівали Шевченкові «Думи мої», яку під керівництвом заступника директора середньої школи №5 імені Лесі Українки Ганни Ільїної вивчили під час поїздки в дорозі прямо в автобусі. Привезли Шевченківську батьківську землю до пам'ятника Кобзареві в Севастополі.

Хочу подякувати нашому севастопольському письменникові Мирославу Мамчаку, автору книги «Тарас Шевченко і флот». За його книгою наш режисер, член організації ветеранів ВМС України капітан 2 рангу Тимур Баротов 24 серпня м.р. оголосив про початок зйомок фільму про участь Шевченка у морських походах по Аралу.

Слід подякувати і севастопольському науковцю Тамарі Мельник, яка здійснила цікаву розвідку з творчості Тараса Шевченка під назвою «З погляду Вічності!» Вона переконливо доводить, що творчість Шевченка – це символічний капітал нації.

Хочу подякувати організаторам Третьої Всеукраїнської науково-практичної конференції з літературознавства, де і моя дослідницька праця «Святе письмо від Тараса» надрукована в збірнику наукових праць «Тарас Шевченко і сьогодення».

Хотів би ще відзначити роботу працівників управління освіти, особливо Валентини Лопатюк, як невтомного організатора. Завдяки їй севастопольці брали участь у Міжнародному мовно-літературному конкурсі ім. Т.Шевченка. На першому етапі в конкурсі брало участь 500 студентів і 3758 учнів севастопольських шкіл.

Севастопольці брали участь в пристижному конкурсі, який започаткувала Мала академія наук учнівської молоді.

Цікавий проект «Шевченко мовами народів Криму» організований у Севастополі під керівництвом Світлани Левон. Масово пройшла Всеукраїнська акція «Мій Шевченко», переможцем якої став п'ятикласник Владислав Діброва з 31-ї школи. У січні поточного року стартував заключний етап конкурсу «Кращий кліп на твір Т.Шевченка» – один із мультимедійних проектів з відзначення ювілею Кобзаря.

Зовсім недавно Севастопольська «Просвіта» у своєму видавництві перевидала мініатюрний «Кобзар» Тараса Шевченка, який видавався в Женеві 1878 року. Кобзарик постав точно у такому вигляді, яким він був 136 років тому. Його вручали севастопольцям на мітингу біля пам'ятника Тарасові Шувченку.

Постать Тараса Шевченка була, є і залишається знаковою для культурного і суспільного життя севастопольців. Дякуючи його творам, багато хто тут усвідомив себе українцем, багато хто повернувся до рідних витоків. Сьогодні треба розуміти, що кожна людина має право бути вільною, і від нас, тільки від нас, залежить наше майбутнє, ми повинні пам'ятати чиїх батьків діти.

Слава Україні! Героям Слава!

Володимир ПРОЦЕНКО
український письменник, член НСПУ,
заслужений діяч мистецтв України
м. Севастополь

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

У день народження Тараса Шевченка ми говорили з видатним українським письменником Дмитром ПАВЛИЧКОМ про Україну.

 АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Дмитро ПАВЛИЧКО: «ВІЙНА ПРОТИ УКРАЇНИ – ЦЕ СМЕРТЬ ПУТІНСЬКОЇ ВЛАДИ»

– Путін розпочав окупацію Криму війну проти України. Українські військовики зберігають витримку, вони не застосували зброї проти агресора. Проте російська експансія триває. Як, на Вашу думку, нам треба діяти далі?

– Найголовніше, що має робити вся Україна, – їхати в Крим. Поїхати в Крим повинна Верховна Рада, кожна область має відрядити в Крим допомогу, опираючись на свої зв'язки з півостровом. Українські громади в Криму, наші браття-татари, наші моряки й прикордонники чекають порятунку від нас. Львів показав уже, як це належить робити – треба відкрити свої оселі для кримських дітей і жінок, кримських, російських і українських молодих родин. Треба діяти кожному громадянинові України за велінням своєї душі, не чекаючи урядового наказу про загальну мобілізацію.

Українці, великі й звичайні, бізнесмени й політики, академіки й політики, взагалі всі не повинні демонстративно переходити на російську мову, каятися, начебто держава Україна зробила якийсь злочин у ставленні до українських росіян. Неправильно робить голова Верховної Ради, що не підписує постанову парламенту про денонсацію закону Ківалова-Колісниченка. Той закон був спрямований проти української як єдиної державної мови, типово антиукраїнський закон, який не підтримала навіть деяка частина Партії Регіонів. Російська мова в Україні була і сьогодні є домінуючою. Вона переважає скрізь – у ЗМІ, на книжному ринку, всюди.

Путін зухвало бреше, малюючи Майдан, як націоналістичний заколот в Україні, спрямований проти російської мови і культури взагалі і проти російської мови в Україні. Путін добре знає, що в Україні є тисячі російськомовних шкіл, десятки вищих навчальних закладів, де немало предметів читається російською мовою, але йому цього мало. Він вважає, що українська нація – це вигадка поляків та австрійців, що Україна – це не держава!

Путін – чистокровний фашист кремлівського зразка. В Росії, де живе понад чотири мільйони українців, нема жодної українськомовної школи, жодної українськомовної телепередачі, жодної української газети. За часів царської Росії українці мали змогу видавати в Росії україномовні книжки, організовувати своє культурне життя. Царський Петербург був столицею української літературної творчості та історичної думки. А тепер Росія Путіна – це не тюрма, а катівня всього українського. Знак якогось вищого провидіння появився сьогодні в тій же, не проголошеній, але вже розпочатій війні Путіна проти України. Ця війна не може закінчитися інакше як тільки поразкою Путіна та його прислужників, бо Україна вже встигла завдяки Майдану духовно приєднатися до Європейського союзу, НАТО і США. Це приєднання скріплене кров'ю Небесної Сотні. Воно в мільйон разів міцніше за будь-які паперові угоди і документи.

– Ви – перший український політик, який порушив питання про вступ України до НАТО…

– Я мав честь бути першим українцем, який восени 1992 року приїхав у Зальцбург, щоб зустрітися з Генеральним Секретарем НАТО Манфредом Вернером. Був я головою Комісії у закордонних справах і разом зі своїм помічником Борисом Базилевським, який розмовляв англійською, вів розмову з Вернером. За дорученням Президента України Л. Кравчука я запропонував начальнику альянсу розпочати з Києвом переговори про вступ України в НАТО. Пан Вернер був здивований, він сказав: «Україні ще не час думати про вступ до НАТО. А чи ви добре задумалися над тим, як на таке ваше бажання реагуватиме Росія?». Вернер дав зрозуміти, що НАТО для України – заборонена зона.

Але час працював на Україну. Росія Єльцина і Путіна намагалася затиснути на шиї України зашморг, який називається дуже гарно: «Співдружність Незалежних Держав». Дехто сьогодні вважає, що справжня свобода для України здобута не 24 серпня 1991 року, а 20 лютого 2014 року, бо тільки ця свобода справжня, за яку заплачено кров'ю. Є в цьому велика правда, але покоління, яке піднялося на європовстання, організувало Майдан і стало його силою, виросло за двадцять два роки, минулих від безкровної рухівської революції.

Дехто думає, що українська нація до Майдану 2013–2014 року не була сформована, що тільки тепер вона піднялася на повен зріст. Безперечно, Майдан, який здобув перемогу над прислужником Москви, тираном Януковичем, -– це найвидатніша історична подія не лише в історії України, а всієї Європи, яка добре розуміла, що допоки Україна перебуває під промосковською владою, не може почуватися в повній безпеці. Але українська нація піднялася тепер на такі світові висоти тому, що всі її поразки в боротьбі проти московського імперіалізму закарбовані в її пам'яті. Українська нація сформувалася ще в Київсько-державницькі часи, набула міцності в козацькій державі, а ціле двадцяте століття проливала свою кров за свою державність у війнах з ворогами, серед яких найжорстокішим був російський великодержавний шовінізм.

Історія України – це історія збройної і духовної боротьби нашого народу за свою національну свободу. Війна, яку розпочав проти України Путін, це трагічна пора для нашого народу, коли нам треба знову нагадати, що допоки в Росії панувати ме великодержавницька імперська влада, ми приречені на духовне і збройне протистояння з кремлівською Москвою.

Майдан показав нашу духовну перевагу над ворогом, а щоб збройно перемогти його, нам потрібна допомога тих держав, демократичні й цивілізаційні якості яких нас підняли на євро повстання, на революцію нашої людської і національної гідності. Але саме ці держави (це так само треба нагадати!) змусили Україну позбутися ядерної зброї 1994 року. Тепер нам треба домогтися, щоб нас ядерною парасолею прикрили наші західні союзники, а все решта в тій ганебній для Росії війні, яку нам нав'язав Путін, ми мусимо виконати самі. Російська армія вдерлася до Криму. Збройний і несподіваний опір цій навалі буде страшним. Але Україна не має іншого виходу з цієї ситуації – Путін чекає збройної відсіч, і вона буде.

– Чи приєднання до Європейського союзу зараз на часі?

– Сказав же я вам, що ідейно український народ за допомогою Майдану вже приєднався і до ЄС, і до НАТО. Найважливішим гарантом нашої державності повинен виступити клуб ядерних держав на чолі із США. Путін розпочав війну проти України, бо він зрозумів, що повалення влади Януковича – це вихід України з СНД, це злука України з європейськими безпековими, економічними, політичними, культурними структурами. Ясна річ, українському урядові належить негайно оформити всі необхідні документи, які мають засвідчити, що Україна вже перебуває в членстві ЄС.

Війна, яку Путін нав'язав Україні, – це останній спосіб Кремля не допустити того, щоб Україна стала де-юре членом європейської сім'ї народів. Кров, пролита героями Майдану, це кров, що кличе Європейський союз, НАТО і США подати руку Україні тепер, коли на неї накинувся її одвічний і жорстокий ворог, вихований московськими царями та московськими кагебістами. Те, що сталося на Майдані 20 лютого 2014 року, мусило статися як перемога українців, українських росіян, білорусів, вірменів, євреїв та інших людей, об'єднаних ненавистю до великодержавного, антиєвропейського кремлівського натиску на Україну з метою відбити у неї бажання єднатися з Європою.

Спецназівцям, що почали зачистку Майдану, було наказано стріляти у беззбройних людей з дерев'яними щитами та палицями, серед яких були представники майже всіх національностей України. Ще раз і ще раз треба показати всьому світові, що зі сцени Майдану звучала не тільки українська, а й російська мова, а тисячі людей на недільних вічах розмовляли поміж собою російською і за російським звичаєм кожного промовця називали «молодцом». Якби на Майдані не була домінуючою російська мова, там схвальним словом щодо промовця був би оклик «Слава!» або прізвище оратора, за українським звичаєм.

Путін розпочав війну проти України, не знаючи про те, або нехтуючи, що українські росіяни, позбавлені страху, дивляться на сучасну Росію, як на потворну комбінацію царського та радянського ладу і світогляду. Вони не прагнуть од Путіна жодної допомоги. В Україні існує навіть організація РУН (Російськомовний український націоналіст) – спілка російської молоді, яка в українських патріотах бачить людей великої культури, освіти і духовності.

Путін розірвав великий мирний договір з Україною, підписаний 1997 року, він розірвав усі українсько-російські домовленості про стаціонування Чорноморського флоту Росії в Севастополі, він показав справжнє імперське ставлення Кремля до українського народу, який, на його думку, має бути наново завойований, підкорений, змосковщений. Повторюю, на часі у нас війна з Росією. Якщо Україна не буде збройно оборонятися, вона не матиме збройної допомоги від союзників. Але якщо не дадуть нам тактичної ядерної зброї союзники, ми повинні самі створити її. Нам треба вчитися в Ізраїлю – стати ядерною державою всупереч всім обставинам. Сімсот років Росія мордувала нас, хотіла обернути на слухняних перевертнів і немало домоглася в цьому. Але, слава Богу, тепер Росія сама знищить усе, що пов'язувало українців з московитами. Але України – не знищить!

Крим стане кісткою в горлі Кремля, від якої Росія, як імперія, нарешті загине.

– Чи не допустили українські спецслужби помилки? Невже напад Росії на Україну був несподіваним, і Україна про це не знала?

– Напад Росії на Україну готував Янукович. Він підпорядкував Міністерство оборони, Службу Безпеки агентам спецслужб Росії, громадянам Росії. А Міністерство внутрішніх справ також працювало в Україні як російське відомство, що стежило насамперед за українськими патріотичними організаціями та діячами. Партія Регіонів і Комуністична партія – це політичні гумункули, які за часів Януковича діяли, як агентура Москви. Україна була ще з радянських часів переповнена таємними співробітниками КГБ. Деякі з них засідають ще сьогодні у Верховній Раді. Навіть серед українських міністрів та високого рангу дипломатів були колишні агенти КГБ. Свого часу українська преса повідомляла про те, що деякі депутати з Партії Регіонів є агентами КГБ, подавали навіть написані ними власноручно заяви, у яких ці люди погоджувались працювати в КГБ, бо хотіли боротися проти українського буржуазного націоналізму.

Я пригадую, як деякі радники Л.Кравчука та Л.Кучми наполягали на тому, що самостійна Україна повинна змінювати свої зв'язки тільки з Росією, оскільки саме з Росією в союзі Україна зможе оборонятися від наших західних сусідів: Польщі, Угорщини, Словаччини, Румунії, які начебто не зреклися своїх прав на землі Галичини, Закарпаття, Буковини. Про таких наших чиновників знав Президент Польщі О.Квасневський і повідомляв про це Президента Л.Кучму. Леоніду Кравчуку про таких порадників доповідали мої друзі і зарубіжні державні діячі.

На ваше питання глибше і конкретніше міг би відповісти генерал Олександр Скипальський, який бачив своїми очима немало документів, які тепер уже спалено або сховано десь у Москві, щоб тримати на гачку деяких відомих, крикливих і дволиких людей.

Люстрація, якої вимагає Майдан, ще немало покаже потвор, що притаїлися у гніздах гарних птахів, будучи стерв'ятниками. Як колишній посол України в Польщі, я повинен сказати, що за мною стежили агенти КГБ, причому не надіслані з Москви, а таки мої найближчі співробітники. Ніколай Галушко, останній начальник КГБ України, пише у своїй двохтомній праці, що В.Ющенко розігнав 18 тисяч співробітників Служби Безпеки, колишніх радянських служак і цим завдав шкоди професійному рівневі роботи спецслужб України… Можливо, але професійний рівень Служби Безпеки сьогодні може бути і похвалений за те, що хлопці Валентина Наливайченка виловлюють на Донбасі засланих з Росії організаторів промосковського заколоту.

Я думаю, що вся поведінка Януковича – спочатку тиснути на свою партію закликами вступу до ЄС, а потім демонстративно виступити проти свого ж гасла, мала завдання викликати бунт, придушення якого готував Путін. Але придушення не вдалося, бо ж бунту не було, а було всенародне повстання, була революція, котру Путін хоче зазубелати. Не вийде. Війна проти України -– це смерть путінської влади в Росії . Росія встане, вона не захоче воювати проти всього світу.

– І насамкінець… Що скажете українському народові?

– Будь ласка. Записуйте мою «Пісню».

Вставай, Україно, на поклики з Криму,
Збирай свою силу, невидиму й зриму,
Дитину татарську рятуй, як свою,
Рушайте до моря, степи і Карпати,
І виженіть зайду із нашої хати,
І вбийте двоглаву імперську змію.

Вставай, Україно, до смертного бою,
Збуди свою пісню як атомну зброю,
І море ворожою кров'ю напій,
Поклич на підмогу народи Європи,
Згадай нездоланні свої Конотопи,
І царське конання на шаблі твоїй!

Вставай, Україно, йде битва остання,
Загине кремлівських владик панування,
Фашизму нового твердиня стара.
Вставай, Україно, тобі пощастило
Підняти над світом Майдану вітрило,
Як Бога знамення, як голос Дніпра.

Вставай, Україно, на поклик найближча
До Криму, до Риму і до муравлища
Планети, що стогне, боїться війни.
Вставай, моя рідна, бери в свої руки
Стяг правди й свободи, любові й розпуки,
Що знищити має барліг Сатани.

Інтерв'ю записано 9 березня 2014 року.
Розмову вела Марія БАЗЕЛЮК

АКЦЕНТИ

КОЛИ НЕ БУДЕ СУПОСТАТА НА ХАРКІВСЬКІЙ ОНОВЛЕНІЙ ЗЕМЛІ?

Чи знали Геннадій Кернес, Михаїл Добкін та Алла Александровська, ініціатори мітингу на майдані Свободи 1 березня, що прилеглі вулиці заповнені автобусами з російськими номерами? Чи знали вони про початок операції «Русская весна», здійсненої через кілька хвилин після закінчення «блінно-маслянічного» передпостового мітингу, внаслідок якої більше сотні молодих харків'ян, серед яких більшість – студентство і школярі, опиняться у Лікарні невідкладної хірургії? Кернес у виступі висловлювався про те, що тисячі гостей, які приїхали до Харкова, мають полюбити «першу столицю» УРСР не менше, ніж його мешканці. Щоправда, йшлося про це у контексті, як харків'яни будуть давати відсіч бандерівцям, якщо вони прямо зараз

Віталій КЛИЧКО відвідав у Харкові авторку статті

сунуться до «столиці» і зазіхнуть на такі «святині» харків'ян, як пам'ятник Леніну. Саме про це віщали російські шовіністи, яким Кернес надавав слово між своїми «миролюбними» закликами. Особливість же ситуації полягала в тому, що у бандерівцях, яких після штурму Харківської ОДА, «гості» з сусідньої країни тягли за волосся крізь «коридор ганьби», коли можна було в них плюнути або зайвий раз буцнути ногою, деякі з цих харківських мирних людей, антифашистів і прихильників Допи і Гепи, пізнавали своїх дітей, яких пару годин тому бачили вдома, за сніданком…

Поляризація сьогодні в Харкові проходить дійсно не тільки в соціальній чи груповій площині, а навіть у родинній. Причина, думаю, в інформаційній війні, яка може пролягати не тільки по кордонах областей чи районів, а й по дверях між кімнатами одного помешкання. Бо це сьогодні, на жаль, масові явища, коли у дідуся – бабусі, тата-мами і сина-дочки TV або інтернет часто налаштовані на несумісні між собою інформаційні канали. Безпрецедентна брехня, яка останнім часом заливалась у голови наших громадян, звиклих дивитися російські серіали і шоу, а між ними новини про «ужаси Майдану і звірства бандерівців», зробила свою чорну справу. В аполітичних і замкнених в своїх матеріальних проблемах людей під впливом російської телевізійної пропаганди, коли вони встали з дивана і прийшли на площу, ця вся пропаганда трансформувалась у сліпу ненависть і готовність до крайньої агресії неважливо хоч би і до свого сусіди по під'їзду чи навіть власної дитини, якщо ви стоїте по різні боки міліцейського кордону. Інакше пояснити налиті кров'ю очі і озлоблене ричання, коли потрапляєш до рук юрби, не можу.

І це стосується не лише старших, ностальгуючих за СРСР, людей або заїжджих колорадських гастролерів. Наприклад, 8 березня ми стояли вдвох із сліпим журналістом, кореспондентом радіо «Свобода» Володимиром Носковим, трохи обабіч проросійського збіговиська, коли молода мамочка із річним дитям, почувши, що ми розмовляємо українською, почала кричати, що тут майдануті: «Пацани, ідіте сюда, парвьом іх». Гасла про Референдум і звернення до Кремля із проханням «захистити Харків від київських нацистів» тримали в руках і вигукували представники харківських промосковських молодіжних груп: «Борьба», «Левий сектор», «Альтернатива». Усі ці структури, як і «Оплот» Жиліна, і тітушки Гепи і Допи, і клуби «руского боя» при ЖЕКах, які фінансувалися медведчуківським «Українським вибором», існували не один і не два і не три роки… Ці хлопці їм зобов'язані – тим, хто давав можливість безкоштовно качатися, платив за «розборки», і вони, думаю, беззастережно вірять своїм патронам. І треба бути готовими до того, що найближчим часом по відношенню до ідеологічних противників Гепи, Допи, Медведчука вони будуть виконувати будь-які їхні злочинні накази. І нічого не зміниться певно, допоки ці дестабілізаційні чинники діятимуть.

Про поляризацію в харківському суспільстві – як про два антонімічних топоси: пам'ятник Леніну і пам'ятник Шевченкові – була розмова з Віталієм Кличком, кандидатом у Президенти України, коли він завітав до мене додому, як до потерпілої під час штурму Харківської ОДА. По тому, до речі, як і його самого проросійські гопники закидали петардами і яйцями.

Але як під час приїзду Кличка 10 березня їх була меншість – 100–150 бритоголових на декількатисячну маніфестацію, так і у передодень відзначити 200-ліття Кобзаря прийшли десятки тисяч харків'ян. З молитвою священиків Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ, Греко-католицької та Католицької церков святкування ювілею Кобзаря пройшло урочисто і щиро. Дух Пророка і Батька сонячними променями заспокоював і просвітлював наші душі. В тому і є безперечна правда: Добро належить більшості з нас, воно – в нашій солідарності, у потребі бути разом і бути вільними під омофором Шевченкового пророчого слова. А зло минеться, розвіється як порох. Не за горами час, коли ні в кого більше не повернеться язик назвати Харків гепоградом…

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ГЕОПОЛІТИКА

Збігнєв Бжезінський:

«МИ ПОВИННІ БУТИ ЄДИНІ У СВОЇЙ ВІДПОВІДІ РОСІЇ»

***«Путін говорить світові: «Україна – моя». Як на це відповісти?»* – із таким запитанням кореспондент Le Figaro у Вашингтоні Лора Мандевіль звернулася до Збігнєва Бжезінського.**

– Потрібно відповісти, що Україна належить українцям, – вважає політолог. – У всіх країнах є меншини, у яких є своя думка, але мені здається очевидним, що більшість українців хоче жити в незалежній державі. Путін погрожує цій незалежності.

– Що ж у такому випадку робити Заходу?

– Насамперед – дізнатися, що може зробити сама Україна. Я не думаю, що хто б то не був, він не зобов'язаний захищати незалежність країни, якщо ця країна не готова захищати її сама, – говорить співрозмовник видання. – Особисто я переконаний, що Україна чинитиме опір, якщо Путін застосує силу, як це він вже зробив у Криму і відкрито планує продовжувати. Якщо він перейде до дій, а Україна почне боротися проти експансії, то цілком зрозуміло, що Захід повинен допомагати українцям.

– Чи втрачений Крим для України? – Цікавиться Мандевіль.

– Я не знаю, але до цього питання треба повернутися тоді, коли відносини між Україною і Росією знову стануть хоч більш менш раціональними і стабільними. Росіяни привнесли в ці відносини ірраціональність і заангажованість. Вони провели бандитську атаку на Крим, замаскувавши її, як це зробила б мафія. Але їм потрібно остерігатися застосовувати такий підхід до всієї України – це призведе до набагато потужнішого вибуху в серці Європи, до конфлікту, яких світ не бачив з 1939 року, – застерігає Збігнєв Бжезінський.

– Великий ризик полягає в тому, – зазначає геополітик, – що Росією управляє ірраціональний лідер з манією величі. Це хвилює багатьох росіян. Припустимо, що Путіну вдасться назавжди відокремити Крим від України. І що далі? Він отримає

Збігнєв БЖЕЗІНСЬКИЙ у Биківні. 2007 рік

Крим, але втратить всю Україну на багато десятиліть, тому що викличе потужну націоналістичну реакцію проти Москви! Українці визначають власну ідентичність через свою землю. Путін здійснює жахливу помилку, – переконаний він.

Збігнєв Бжезінський не згоден з тим, що Європа начебто сама спровокувала кризу в Україні, оточивши Росію і наблизивши країни – члени Євроатлантичного альянсу впритул до її кордонів: «Навпаки, я думаю, що якби ми не проводили розширення НАТО, то сьогодні стали б свідками конфлікту між країнами Балтії та Росії через російськомовне населення, конфлікту з Молдовою через Придністров'я і ще одного конфлікту між Росією і Польщею».

– Вважаю, – каже Збігнєв Бжезінький, – що теоретично можна уявити варіант стабілізації України спільно з Росією. Але, повторюю, ми маємо справу з лідером, який не може раціонально прорахувати, що буде корисно для Росії. Він воліє волати до примітивного націоналізму і спирається на молодь з повадками хуліганів, яка лупцює всіх, хто з нею не згоден. «Повторюю ще раз: ми повинні бути єдині у своїй відповіді Росії», – цитує Бжезинського Le Figaro.

Le Figaro

ПОКЛИК СУМЛІННЯ

ПРИХОДЬТЕ ВІЛЬНИМИ!

Марія БАЗЕЛЮК

У війнах проти незалежних держав, які постали на руїнах імперії зла – СРСР, Кремль підступно використовує представників чеченського народу, який двадцять років тому став для нас символом незламності в боротьбі за свободу. Найкращі його сини, не скорившись російським окупантам, впали на полі бою на чолі із Президентом Ічкерії, лицарем честі Джохаром Дудаєвим.

Свобода або смерть! –
Знову чути клич в горах.
Свобода або смерть –
Хай поможе нам Аллах!

Ці слова із пісні чеченського барда стали присягою справжніх чоловіків на вірність Батьківщині і предкам, клятвою – не зганьбити свій рід, не заплямувати його честі зрадою чи калобрантством. Чеченські чоловіки – аскети, які демонстративно зневажають розкіш, воїни, головним покликанням яких, за вайнахським звичаєм, є захист отчого дому і рідної землі. Найвищою цінністю для чеченців є свобода. Найбільшою ганьбою – тавро зрадника, таких у Чечені називають нацподонками і їх зрікаються найближчі. Мені пощастило. Під час Першої чеченської війни, як журналістка, я бачила воїнів і героїв, які, вмираючи, думали про Ічкерію, і, слава Всевишньому, не зустрічала «нацподонків», хоча, казали, були й такі. Згодом у Львові одну із вулиць назвали іменем Джохара Дудаєва, який став для українців символом незламності чеченського народу. Чеченців, ми знали, не можна перемогти збройно, а лише підступами та обманом, провокаціями та зрадою. Що й сталося під час Другої чеченської… Це вже згодом Путін взявся плекати придворне воїнство лакуз. А до того він обібрехав перед світом полеглих героїв, виставивши їх терористами.

…Сьогодні війна на порозі нашого дому. Окупаційні російські війська захопили Крим. І як і під час війни в Грузії, Путін кинув проти українців чеченський батальйон – щоб зробити нас ворогами. Адже досі наші народи підтримували один одного у найтрагічніші часи історії. Під час Голодомору 1932-33 років чеченці прихистили українські родини, яким вдалося вирватися через «заградотряди» із сталінського пекла і добратися до Північного Кавказу. Казали, що єдиним поетом, який своїм могутнім словом захистив народи Кавказу від російського поневолення, був Тарас Шевченко, тож тепер їхній обов'язок – рятувати українців від голодної смерті. І рятували! А як раділа Україна, коли шостого вересня 1991 року Чеченська Республіка Ічкерія стала незалежною. А ми, журналісти, поспішали в Грозний, аби все почути й побачити на власні очі, щоб розповісти своєму народу про перемогу чеченського!

Ми були поруч, коли в новорічну, 1995-го року, ніч ще один біснуватий – генерал Грачов кинув на столицю Ічкерії 300 танків, але «бліц-крик» провалився, і тоді Грозний бомбили «касетними» бомбами, а глибинними цілились у так званий президентський палац, у підвалах якого лежали поранені. Протягом одного дня, перед тим, як вирушити в Чеченію, 105 народних депутатів України поставили свої підписи під зверненням до Ради Безпеки ООН з проханням обговорити на естренному засіданні питання про агресію Росії проти Чечені. Звернення передав за адресою тодішній Міністр закордонних справ України Геннадій Удовенко, і засідання Радбезу відбулося. Копію звернення ми привезли в Грозний. Далі були поїздки парламентаріїв і журналістів, гуманітарна допомога, лікування поранених в Україні, акції української діаспори у всьому світі на підтримку чеченського народу, втрата друзів, яких ми ніколи не забудемо.

Чи знають про це чеченські хлопці із першого мотострілецького батальйону «Восток» 18-ї окремої механізованої бригади, який, за інформацією Генштабу ЗСУкраїни, нині перебуває в Джанкої, а постійно дислокується в Калинівській Чеченської Республіки? Навряд чи. Таких, як вони, путінська пропаганда намагається інфікувати бацилою людиноненависництва. Та батьки їхні напевно знають – і про справжніх героїв Чечені, і про її надійних друзів. Чи розповідали вони своїм синам про легендарного чеченця Байсангура Беноєвського? У XIX столітті він 25 років воював проти російських загарбників, навіть втративши руку, ногу та око, і не здався окупантам навіть тоді, коли на «почесний полон» погодився його соратник третій імам Дагестану і Чечні Шаміль. Він міг би вбити Шаміля, але той постійно відвертався від Байсангура, адже знав: чеченці не стріляють в спину! На жаль, теперішні, вишколені Путіним не воїнами, а вбивцями, чеченські «ребятішкі» готові не лише стріляти у воїнів, які захищають свободу своєї землі, а й різати їхніх дітей. (Пригадую, як 1995 року, під час «зачистки» Самашок російський контрактник із криком «Вырастет, бандит будет» вистрілив у голову двомісячного хлопчика прямо на руках у матері. Чи таке бійцівське «мистецтво» тепер поширено по всій армії Путіна?). Переконана, що серед бійців батальйону «Восток», які, розмахуючи «чеченськими» прапорами путінського покрою, погрожують вирізати у Криму родини українських офіцерів, немає нащадків Байсангура Беноєвського, бо крім прокляття матерів, на них ще й упав би з небес праведний гнів безсмертного наїба, а це – страшна кара…

Приходь вільним! Це вайнахське вітання – від народної традиції понад усе дорожити свободою. Як безстрашний вовк ніколи не стане шакалом, так гордий воїн ніколи не буде вбивцею. Шляхетність – ознака відважних… Знаю, у Чеченській Республіці Ічкерія таких багато. У незалежній Українській державі кожен із них буде дорогим гостем. Приходьте – вільними!

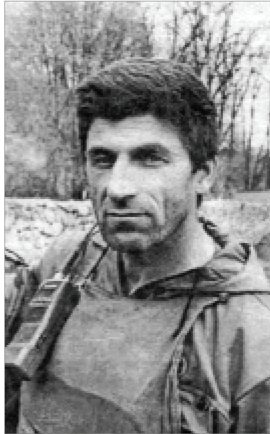

Медаль Свободи – нагорода ЧРІ, якої першою була удостоєна авторка цих рядків

Президент ЧРІ Джохар ДУДАЄВ, загинув унаслідок теракту російських спецслужб у квітні 2006 року

Іса АРСАМІКОВ – один із найдостойніших беноївських витязів, загинув від рук московських провокаторів напередодні війни

Зелімхан ЯНДАРБІЄВ, віце-Президент, після загибелі Дудаєва – Президент Чечені. З 2003 року жив у столиці Катару місті Доха. Загинув у лютому 2004 року: за наказом Путіна диверсанти ФСБ підірвали його автомобіль, коли Зелімхан разом із малолітнім сином повертався з мечеті

ВАХА – «Самотній Вовк», Герой Чечені. Під час Другої Чеченської відмовився відступати з Грозного, де й загинув

Вєдено, 1995 рік, крайній справа – депутат парламенту ЧРІ Юсі ХАНТІЄВ, загинув у бою під Шалі

Вєдено. Мури фортеці бережуть пам'ять чеченських лицарів

ПОЗИЦІЯ

Відкрите звернення до громадянського суспільства

За революцією завжди йде інтервенція. Інтервенція породжує єднання нації. Наступним кроком стає диктатура. Патріотична, для мобілізації усіх сил на захист завоювань революції. Потім виявляється, що інтервенція закінчилася, а диктатура залишилася. Адже у нас ще стільки ворогів, зовнішніх і внутрішніх. Далі – як пощастить. Диктатура може залишитися на десятиріччя, як у СРСР, або може бути невдовзі скинута внаслідок перевороту, як у Франції. Але навіть за декілька років диктатура встигне спочатку покарати ворогів, потім стратити тих, хто її робив, і зрештою дістатися до всіх інших. Без розбору. А у спадок залишити понівечене суспільство, тотальну зневіру та моральну деградацію. Саме те, що ми отримали менш ніж чверть сторіччя тому.

Щоб протистояти небезпеці, слід чітко усвідомлювати, у чому вона полягає. Чого хоче зовнішній ворог та внутрішній «рятівник»?

1. Путін не збирається окупувати Україну. Він дійсно вірить у «Руський мир» і тому чекатиме на нову Переяславську раду. Мовляв, не сталося із Януковичем, вийде із кимось іншим.

2. Для цього Україну потрібно зберегти поза межами Західного світу. У першу чергу – НАТО. Тому Путін не буде доєднувати Крим. Путіну не потрібен Крим у складі Росії. Йому також не потрібен дійсно незалежний Крим. Потрібна «сіра зона» у складі України, але непідконтрольна Києву. З такою гирею на ногах до НАТО не візьмуть. До Євросоюзу, напевно, також.

3. У Західному світі регіони не утримують силою у складі держави. Так поводяться Китай чи Росія, але не Канада чи Велика Британія. Тому, навіть після завершення російської окупації, ми не маємо перетворити Крим на власну Чечню. Але на місцевому референдумі питання має бути поставлено відверто: «Чи бажаєте ви, щоб Крим став незалежною суверенною державою?»

4. Путіну також треба не допустити в Україні реальних реформ. Адже Європа – це не зовнішні союзи, це – інша цивилізація. Європа – це відповідальність громадян за свою долю і відповідальність держави перед громадянами. Європа – це справедливі суди і податки, це громадянське суспільство і місцеве самоврядування.

5. Людей, незвичних до реальної демократії, дуже просто ошукати. Ось звичний набір демагогії «широкого народовладдя»: «Майдан має залишитися назавжди», «усі питання слід вирішувати на референдумі», «головне – це закон про відкликання депутатів, міністрів, президентів».

6. Майдан не може стояти довіку. Бо Майдан – це не самооборона, барикади та намети. Майдан – це сотні тисяч людей, які щотижня виходять на віче. Якщо вони не вийдуть, Майдан закінчиться. У цьому немає нічого страшного, адже за потреби вони повернуться. Так вже було і, напевно, ще буде.

7. Референдум – улюблений засіб диктаторів. Як відомо, Гітлер дуже полюбляв плебісцити, адже на них головне – «правильно» сформулювати запитання.

8. Реально відкликати депутата неможливо, що б не було написано у законі. Та й непотрібно. Краще просто його не переобирати. І робити це частіше. До Верховної Ради – раз на чотири роки, до решти – на два.

9. Народовладдя – це не призначені Майданом міністри. Народовладдя – це система, за якої «батю нації» ніколи не змінить «мати вітчизни». За якою олігархи не стають губернаторами, а просто чесно платять податки. За якою злочинці потрапляють до в'язниць, а не перетворюються на «захисників революції». Це позбавлення центрального уряду максимуму повноважень, законодавчо закріплений контроль громадських організацій за діяльністю усіх державних установ, заміна системи соціального підкупу громадською солідарністю.

Протягом останніх трьох місяців українці вкотре довели, що незламність духу сильніша за зброю. Сьогодні наші вояки знов підтверджують це перед обличчям окупанта. І щоб не зрадити їх подвиг і пам'ять «Небесної сотні», ми маємо усвідомити, що бути окупованими Росією – не найстрашніше. Найстрашніше – самим перетворитися на «Росію».

Віталій НАХМАНОВИЧ,
історик

ІСТОРИЧНА ПРАВДА

ГЕНОЦИД ЧЕРКЕСІВ

Ігор САЄНКО

В лютому 2014 року в місті Сочі відбулися XXII зимові Олімпійські, а по їх завершенню, в березні, розпочалися XI зимові Паралімпійські ігри. Спортивні споруди Олімпіади збудовані в Адлерському районі цього міста. Частина з них розташована на узбережжі Чорного моря, між річками Мзимта і Псоу, решта – серед гір, біля тієї ж річки Мзимти, де лежить селище Красная Поляна. До Сочі завітало багато людей з різних країн. За Олімпійськими змаганнями спостерігали сотні мільйонів людей в усьому світі, бо це радісна подія і для учасників, і для глядачів. Спортивні змагання Олімпіади та Паралімпіади розпочалися 7 лютого і триватимуть до 16 березня 2014 року. По завершенню цього свята «молодості і спорта» гості мають нагоду на місці його проведення відзначити «круглую дату» – 150-ту річницю закінчення Кавказької війни. Які почуття вони переживатимуть, якщо залишаться там ще на деякий час? Тим, хто сподівається долучитися до чергової радісної події, краще якнайшвидше поїхати геть. Адже закінчення війни може бути радісною подією тоді, коли народ, давши відсіч чужинцям, захистив свою Батьківщину. Але немає підстав радіти, якщо перемогу здобули загарбники, які позбавили переможений народ його споконвічних батьківських земель. Саме це сталося за 150 років до сочинської Олімпіади на місці її проведення. В березні 1864 року, в межах сучасного міста Сочі, російські війська знищили десятки поселень корінного народу цієї землі, «окончательно зачистив» квітучий край від його господарів.

Протягом кількох тисяч років по обидва боки гірського хребта Західного Кавказу та на його Чорноморському узбережжі мешкали адиги (черкеси). Це був великий багатоплемінний войовничий народ із неповторною гортанною мовою, шляхетними лицарськими звичаями та дивовижною культурою. 1830 року численні черкеські народності з'єдналися в конфедерацію – Черкесію. В XIX сторіччі Російська імперія вела загарбницьку війну на Кавказі. Кавказька війна, розпочата в 1817 році, тривала майже півсторіччя. Адиги Західного Кавказу найдовше чинили опір чужинцям. Вони воювали проти загарбників до 1864 року, тоді як на Східному Кавказі Дагестан і Чечня були поневолені вже в 1859 році. Під час Кавказької війни загинуло півтора мільйона черкесів. Майже всіх адигів, хто лишився живим, росіяни змусили покинути рідний край і податися до Туреччини. Вигнанців було близько двох мільйонів, але «офіційная статістіка» Російської імперії нарахувала їх лише півмільйона. На Кавказі черкеси втратили понад 90 відсотків людності та стільки ж відсотків своїх земель.

«Преодолевая ожесточенное сопротивление воинственных горцев, русские войска захватывали укрепление за укреплением, аул за аулом – Гойтх, Туапсе, Сочи. Последним этапом завоевания побережья было покорение местных черкесских племен в верховьях реки Мзымты. Именно здесь прошли последние бои. 21 мая 1864 года на аул Кбааде с разных сторон напали четыре отряда русских войск: Малолабинский отряд генерал-майора П. Х. Граббе, Псхувский отряд генерал-майора П. Н. Шатилова, Даховский отряд генерал-майора В. А. Геймана и Ачипсухвский отряд генерал-лейтенанта Д. И. Святополк-Мирского. Там же, в присутствии главнокомандующего армией великого князя Михаила Николаевича, прошел парад и был отслужен молебен по случаю окончания Кавказской войны. Земли аула Кбааде после этого опустели. Горцев всячески побуждали уходить, стараясь возбудить в них самостоятельное стремление к переселению. Однако главным средством воздействия оставалось чистое насилие. Я говорю об ужасах изгнания горцев как очевидец, – вспоминал российский философ и общественный деятель Лев Александрович Тихомиров. – Когда понуждения их к выселению докатились до Новороссийска, все горы, окружающие Цемесскую долину и бухту, задымились столбами дыма от выжигаемых аулов, а ночью всюду сверкали иллюминацией пожаров. Мы и не подозревали, что наши горы были так густо заселены. Переселявшихся за море было свыше полумиллиона. Они отправлялись в Турцию по всему Черному морю, но главным пунктом выселения был Новороссийск. Из пятисот тысяч эмигрантов, насчитываемых официальной статистикой, через Новороссийск прошли сто тысяч. В Новороссийске горцы скапливались постоянно по 10–20 тысяч. В глаза бросалось огромное количество сирот. Таких истреблений целого народа, как на Западном Кавказе, история назовет немного, – продолжает Лев Тихомиров. – Горцы не могли не чувствовать к нам жгучей ненависти, и, погружаясь на суда, огромные толпы их пели какие-то гимны, в которых проклинали русских и заклинали покидаемую родную землю не давать им урожая и никаких плодов. Но великая человеческая трагедия свершилась, а равнодушная природа продолжала сиять своей вечной красою для русских, как прежде сияла для черкесов, не ведая ни жалости, ни гнева. Таким образом, огромный, богатый, чарующий красотой край был радикально очищен от населения, жившего там в течение тысячелетий». А ось уривок спогадів «Последняя борьба с горцами на Западном Кавказе» офіцера російської армії Івана Дроздова: «Весь северо-западный берег Черного моря был усеян трупами и умирающими, между которыми сохранялись небольшие оазисы еле живых, ожидавших своей очереди отправления в Турцию».

Внаслідок «зачистки» Західного Кавказу від адигів Російська імперія поповнилася новими «исконно российскими землями». Від черкесів на Чорноморському узбережжі Кавказу лишилися назви річок, гір, міст і містечок: Анапа, Геленджик, Пшада, Джубга, Туапсе, Лоо, Дагомис, Сочі, Мацеста, Хоста та багато інших. Впадають в очі нечисленні там російськомовні назви: Новоросійськ, Архіпо-Осіповка, Лазаревское, Красная Поляна. Від адигейської мови походила назва Цемеської затоки біля кавказького узбережжя Чорного моря, яку чужинці перейменували на Новоросійську. Архіпо-Осіповка розташована на Чорноморському узбережжі між річками Тешебс і Вулан. Тут, на березі одноіменної річки, був черкеський аул Вулан. На березі моря, біля гирла річки Псезуапсе, де зараз розташоване селище Лазаревське, було черкеське місто Псиштепе Каль. Землі аула Кбааде загарбники назвали Красной Поляной. Місцевість на узбережжі Чорного моря біля гирла річки Мзимти також мала черкеську назву – Артлар. Проте російські генерали німецького походження переробили цю назву по-своєму – Адлер, що німецькою мовою означає – орел. Те, що не доробила свого часу царська Росія, продовжила згодом Росія радянська. Вона розділила рештки народу адигів на три частини. Відтоді на Західному Кавказі існують: республіка Адигея, республіка Карачаєво-Черкесія і республіка Кабардино-Балкарія. Хоча і адиги, і черкеси, і кабардинці розмовляють однією мовою, та й називають себе однаково – адигами. Залишки їхніх земель розташовані на північ від головного Кавказького хребта. За часів «демократичної» Росії для черкесів нічого не змінилося на краще.

На землі, яка просякла сльозами та кров'ю черкеського народу, на його кістках, росіяни влаштували собі численні «здравниці» та гульбища. Офіційна резиденція президента Російської Федерації в Сочі – «Бочаров ручей» дістала цю назву завдяки невеличкій річці, що тече поруч. Проте адиги називали цю річку Мидаобза. Переважна більшість річок у межах міста Сочі досі зберегли свої первісні назви – Шепсі, Аше, Макопсе, Псезуапсе, Цусхвадж, Шахе, Лоо, Хобза, Дагомис, Псахе, Сочі, Мацеста, Хоста, Кудепста, Мзимта, Псоу. На теренах цього міста була колись столиця черкесів, яку в липні 1862 року разом з будівлею їхнього Уряду, після кривавих боїв, зруйнували і спалили російські війська. На «исконно российских землях» Артлара та аула Кбааде, заради проведення XXII зимової Олімпіадита та XI зимової Паралімпіади понівечено чарівну природу річки Мзимти і довколишніх гір. Їх перерили вздовж і впоперек, простромили палями та залили бетоном. Тваринний і рослинний світ цієї місцевості знищено. До землі черкесів росіяни поставились так само, як і до її господарів. Те, що з ними зроблено, називається геноцидом. Та мільйони адигів, які мешкають зараз у багатьох країнах світу, ще повернуться на землю своїх предків і загоять її жахливі рани.

Українці, як і адиги, зазнали жахливого геноциду від імперської Росії. Тому Україна має визнати геноцид черкеського народу на державному рівні та 21 травня 2014 року долучитись до відзначення сумних роковин – 150-річчя закінчення Кавказької війни. Правду за цей злочин Російської імперії треба донести до всіх народів світу. Лише тоді вони зрозуміють, що XXII зимові Олімпійські та XI зимові Паралімпійські ігри 2014 року відбулися на кістках адигів. Проведення «праздника молодости і спорта» в цей рік саме у цьому місці – це зухвалий цинізм і відверте знущання росіян над національною трагедією черкесів.

ТАКІ СПРАВЖНІ ФАКЕЛИ СОЧІ

НОВИНИ. ФАКТИ

Україна має План «Б» в разі агресії Росії

Андрій ПАРУБІЙ

Україна має План «Б» на випадок відкритої агресії з боку Росії. Про це повідомив секретар РНБО Андрій Парубій на брифінгу в середу.

Відповідаючи на питання про те, чи розробляє РНБО план евакуації мешканців Криму у випадку початку реальних військових дій, Парубій сказав: «Звичайно, ми маємо план «Б». Подробиць я повідомити не можу, але цей план детально розроблений і буде втілений дуже швидко. Йдеться в ньому не лише про евакуацію», – наголосив він.

Парубій додав, що українська влада володіє інформацією про концентрацію російських військ по всьому кордону з Україною. Він нагадав, що Росія раніше заявляла про проведення навчань, і що за п'ять днів війська мали бути відкликані з україно-російського кордону.

«Але до сьогодні ті війська не тільки не відкликані, а навпаки, накопичується військовий потенціал в тих угрупуваннях на кордоні з Україною. На жаль, критична ситуація є не лише в Криму, а по всьому північно-східному кордону. І насправді частини російських військ знаходяться у кількох годинах пересування до Києва. Я не можу говорити багато, але скажу, що наші підрозділи розташовані таким чином, щоб ми могли відбити атаки з будь-якого напрямку», – наголосив Парбуій.

Він вчергове закликав світових партнерів України допомогти їй, оскільки, якщо світ не допоможе, «питання необхідності ядерного роззброєння постане дуже гостро, бо кожна держава вважатиме, що ніякі гарантії, окрім наявності ядерної зброї, не є фактором стримування».

За його словами, найбільш ризикованими з точки зору сепаратизму залишаються Луганськ, Донецьк і Херсон, великі сподівання противник також покладає на Одесу.

«Були спроби створити подібні до кримських бойові загони «самооборони», однак завдяки спільним діям українських силових підрозділів навіть їхні бази були локалізовані». Він додав також, що РНБО має інформацію про те, що Росія вкладає великі кошти в групи російських агітаторів, «яким у перші дні вдалося проникнути на територію України і які тепер переїжджають з одного міста в інше, створюючи відповідну картинку для російських каналів».

За словами Парубія, загалом українській владі вдалося локалізувати сепаратистські настрої на Південному сході.

УП

АНАФЕМА

Афонські старці наклали анафему на Путіна і «лжепатріарха» Кирила

Афонські старці засудили російських політиків та священослужителів Росії та України за гріховні грабежі, обмани та прагнення до розв'язання війни.

Зокрема, анафему було накладено на президента Росії Володимира Путіна, Геннадія Зюганова, Володимира Жиріновського, Ірину Хакамаду, патріарха Кирила та ряд російських священиків, повідомляє Еспресо.TV з посиланням на ТСН.

Під анафему також потрапили «українські зрадники віри православної», серед яких першим був названий митрополит Одеський і Ізмаїльський Агафангел (Савін).

Як відомо, анафема у християнстві означає відлучення єретиків або непокаянних грішників від Церкви з оголошенням довічного прокляття.

ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА

ХТО ВРЯТУЄ АТОМНУ ЕНЕРГЕТИКУ УКРАЇНИ?

Наталка ПРУДКА

Владний істеблішмент України на чолі з Януковичем, «руками» тепер уже колишніх виконуючих обов`язки президентів ДП НАЕК «Енергоатом» Віссаріона Кіма та Микити Константінова, зробив усе можливе, щоб така науково-ємна галузь як атомна енергетика опинилася в повній залежності від Росії. Отже, було закладено підвалини, щоб останній форпост нашої економіки через пару років став жалюгідним придатком до світового лідера у цій сфері – компанії «Росатом».

Влада змінилася, а тому прийшов час запитати: чи будуть відтворені необхідні і достатні умови для розвитку атомно-енергетичного комплексу, який забезпечує виробництво майже половини всієї електроенергії в нашій державі? Суспільство очікує негайної відповіді, адже зайшли в глухий кут практично всі питання, які стосуються не лише розвитку галузі, а й можливості її подальшого безпечного існування.

Сьогодні атомних потужностей в Україні достатньо, але в найближчій перспективі ситуація може обернутися з точністю до навпаки. Побудовані в радянські часи АЕС майже вичерпали свій ресурс, і прийшов час подумати, що можна запропонувати натомість. Проте третій рік поспіль заморожені практично всі розпочаті інвестиційні проекти, що реалізуються в НАЕК «Енергоатом» (загальною вартістю майже 60 млрдгрн, у тому числі і найбільший з них – будівництво 3-го і 4-го енергоблоків Хмельницької АЕС, вартістю близько 40 млрд грн. Тривалість будівництва ядерних блоків – майже 8 років. Ці блоки планували ввести в дію в 2016–2017 рр., будувати планували разом з росіянами. Звісно, з огляду на події в Криму, співробітництво з росіянами відтепер стало небезпечним.

Починаючи з 2008-го року, роботи над цим проектом йшли повним ходом, але в останні 2 роки атомники завмерли в очікуванні: яку ж долю готує галузі влада Януковича? Цілком очевидно одне: який рік поспіль галузь залишається донором всієї економіки країни і всього населення. Штучно стримується тариф на електроенергію від АЕС – у ньому відсутня інвестиційна складова, не вистачає коштів навіть на забезпечення ядерної безпеки. Тариф – це інструмент, за допомогою якого можна зупинити розвиток галузі, але замість неї наша країна, як, втім, і багато інших держав, поки що нічого запропонувати не може. Тариф на атомну енергію Національна комісія з регулювання електроенергетики штучно втримує в 3 рази нижчим, ніж для приватної теплової генерації в імперії Ріната Ахметова.

У чому ж причина такої ситуації? Щоб відповісти на це питання, спочатку варто згадати про наявний світовий досвід. А він говорить: у будь-якій країні створювані і діючі АЕС мають спиратися **на власний інжиніринг та власне атомне машинобудування**. При спорудженні нових АЕС до 70 устаткування має вироблятися у власній країні. Україна ж повністю залежна від росіян, і, якщо не буде вжито термінових заходів, нашу енергетику очікує колапс.

Навіть в період нормальних стосунків з Росією було очевидно, що потужності російських заводів з виробництва корпусів реакторів перевантажені власними замовленнями, тому навряд чи можна було розраховувати на своєчасні поставки в разі, якби в Україні почали будувати ядерні енергоблоки. Проект Х3 – Х4 планувалося зробити своєрідним плацдармом для **відновлення працездатності всього будівельно-монтажного і проектувального комплексів** України. На цьому проекті «Енергоатом» запланував створити свій інжиніринг (це інженерний супровід проектів), відпрацювати нові функції будівництва, щоб потім розгорнути спорудження інших атомних блоків, передбачених оновленою Енергетичною стратегією України до 2030 року, за проектом **вітчизняного серійного енергоблоку**. Ідеологом і головним виконавцем цієї надскладної задачі виступив колишній віце-президент «Енергоатому» **Володимир Бронніков**, який 1995 року, займаючи посаду директора Запорізької АЕС, добудував 6-ий енергоблок станції. Велику підтримку в реалізації такої філософії надав тодішній (а з 5-го березня вже й нинішній) президент **Юрій Недашковський**.

Функції організації будівельно-монтажних і пуско-налагоджувальних робіт на споруджуваних енергоблоках були покладені на підрозділ «Енергоатому» – компанію «Атомпроектінжиніринг» (АПІ). Цей центр був зобов'язаний забезпечувати інженерний супровід проектування та будівництва нових ядерних установок, поставку спеціального та загальнопромислового обладнання для нових енергоблоків. Головне завдання – максимально задіяти в будівництві енергоблоків Х3 – Х4 українських проектувальників, наш машинобудівний комплекс, а також свої підприємства автоматизації технологічних процесів. Переговори з даного питання українські атомники давно ведуть з потенційними постачальниками обладнання, включаючи й росіян.

Елементи реакторної установки планували робити на таких заводах важкого машинобудування, як «Енергомашспецсталь» (Краматорськ), власником якого наприкінці 2010 року став російський «Атоменергомаш». Планували також задіяти Новокраматорськийзавод важкого машинобудування (Краматорськ), ВАТ «Азовмаш» (Маріуполь) та інші підприємства. Збірку реакторної установки та її випробування думали проводити на харківському «Турбоатомі» – за даними керівництва заводу, підприємство має необхідні площі, науковий, технічний та кадровий потенціал. Країна, яка планує розвивати атомну енергетику, повинна мати власне виробництво реакторного, турбінного, тепло-гідравлічного та електротехнічного обладнання, а також виробництво систем контролю та управління ядерним енергоблоком. І, звичайно ж , виробництво систем поводження з відпрацьованим ядерним паливом (ВЯП) та радіоактивними відходами (РАВ). Переговори з росіянами велися з урахуванням цих планів і нібито були досягнуті відповідні домовленості. У 2008 році на конкурсі з вибору проекту реакторної установки для будівництва енергоблоків Х3 – Х4 перемогла російська компанія «Атомстройекспорт». Відразу ж компанія «Енергоато » приступила до підготовки до великого ривка, хоча тепер зрозуміло, що все робилося даремно.

Створювати виробництво вітчизняного ядерного реактора планувалося на базі російської конструкції ВВЕР – росіяни пообіцяли продати ліцензію. У червні 2010 року підписано Угоду між Кабінетом Міністрів України і урядом Російської Федерації про співробітництво в будівництві енергоблоків № 3 і 4 Хмельницької АЕС. Стаття 4 цієї Угоди говорить: «З метою здійснення співробітництва, передбаченого цією Угодою, російська сторона забезпечить організацію фінансування в обсязі, необхідному для проектування, будівництва та введення в експлуатацію енергоблоків № 3 та 4 Хмельницької АЕС, у тому числі для оплати товарів, робіт і послуг, що поставляються з Російської Федерації в Україну або купуються в Україні, за умови часткового співфінансування з української сторони». У вересні 2012 року був ухвалений Закон № 5217–VI, який схвалює будівництво 3-го і 4-го енергоблоків Хмельницької АЕС. Закон чинний і досі, а тому парламент повинен покласти край цьому проекту.

Що ж сталося насправді? Процес організації запланованого виробництва обладнання на заводах України так і не було розпочато, і ніхто у владних кабінетах Азарова, включаючи і екс-керівників НАЕК «Енергоатом», навіть не згадав про раніше досягнуті домовленості, ніби їх ніколи й не було. Більше того, у підрозділах «Енергоатому» ліквідовано організаційні структури, створені для реалізації стратегічно важливих для країни проектів. Може зникла потреба у власному інжиніринговому центрі? Якщо так, то мова йтиме про зовсім інший підхід до здійснення масштабного будівництва. Але чи вигідний він нашій країні?

Перед атомниками України стоять дуже складні завдання: будувати з «нуля» нові енергоблоки і виводити з експлуатації блоки, які відпрацювали проектний ресурс. За останні два десятиліття в Україні повністю зруйновано управління процесом реалізації технологічно складних науковоємних проектів, якістю продукції. Такі складні процеси, як управління якістю, організація будівельно-монтажного комплексу чисельністю до 5-ти тисяч осіб, організація національного енергетичного машинобудування вимагають серйозної підтримки з боку владних структур, і, звичайно ж, особлива роль покладається на керівництво компанії «Енергоатом». Однак все зроблено з точністю до навпаки, хоча в нашій країні продовжує діяти вищезгаданий закон, що схвалює будівництво 3-го і 4-го енергоблоків Хмельницької АЕС, та згадана вище міжурядова угода.

Проекти нових атомних енергоблоків, що розглядаються в Україні

Протягом останніх чотирьох років НАЕК «Енергоатом» провів консультації з питань використання розробок реакторних установок для потреб атомної енергетики України з провідними світовими компаніями-виробниками:
- Російським ГК «Росатом» (ВВЕР–1000);
- Компанією AREVA (SWR–1000, ERP–1600);
- Компанією Westinghouse (AP1000);
- Корейською корпорацією KEPCO (APR–1400);
- Корпорацією MitsubishiHeavy (APWR);
- Китайською корпорацією GNPC Hongyanhe (CPR–1000);
- Канадської компанією AECL, (EC6).

Примітка. Всі типи реакторів, розроблені цими виробниками (крім AECL), є легко – водяними. З точки зору ядерно-паливного циклу, важко воднева реакторна установка технології CANDU має переваги – можна використовувати природний уран (без збагачення); є також можливість використовувати в майбутньому відпрацьоване паливо легко-водяних реакторів.

На тлі того, що відбулося, здається дуже дивною зроблена для преси 4 березня 2013 р заява екс-президента Віктора Януковича. Перебуваючи з візитом у Росії, незадовго до зустрічі з Володимиром Путіним він заявив, що, цитую, «нам необхідно прийняти спільне рішення, щоб прискорити будівництво двох атомних енергоблоків – Х–3 і Х–4». Виходить, будівництво все ж таки планувалося, але було підготовлено сценарій, коли Україні не потрібні будуть свої виробники обладнання, проектувальники, вчені і т.д. Адже всі ці послуги можна пакетом закупити у росіян (це називається побудувати блок «під ключ»), а свій висококваліфікований кадровий потенціал звільнити і відправити на базари продавати китайські товари. Або ж підмітати офіси в іноземних компаніях.

Для країн, які обрали атомну енергетику як основу енергетичної безпеки держави, неприйнятна початкова залежність від країни – постачальника критичних компонентів АЕС – ядерного палива, реактора, розрахункових програм з визначення рівня безпеки. Адже заплановані до будівництва АЕС в Україні будуть працювати практично все XXI століття. Всі найбільші світові виробники основного устаткування для АЕС з розумінням ставляться до побажання країн-замовників мати виробництво критичних компонентів у своїх країнах, не кажучи вже про необхідність мати всю проектно-конструкторську і наукову документацію, щоб самим відповідати і контролювати безпеку своїх ядерних об'єктів. Всі найбільші світові розробники реакторних установок ліцензують свою продукцію в країнах Америки та Європи, Індії та Китаї. Цим шляхом повинна рухатися і Україна, в іншому випадку наша держава опиниться в повній залежності від обраного партнера.

Подальший розвиток ядерної енергетики, передбачений оновленою Енергетичною стратегією України до 2030 року, вимагає створення власного потужного проектно-конструкторського і промислово-виробничого комплексу. В Україні відсутнє виробництво та проектування реакторних установок. І хоча процедура купівлі-продажу ліцензії на виготовлення реактора досить складна (її контролюють перші особи держави), Україна просто зобов'язана організувати – в кооперації зі світовими постачальниками реакторних установок – розробку національних проектів ядерних енергоблоків та інших об'єктів ядерно-енергетичного комплексу, а також відповідний супровід на всіх етапах їх життєвого циклу. Ці виробництва визначають енергетичну безпеку будь-якої атомної держави. Атомно-енергетичний комплекс вже давно міг би стати ядерним локомотивом української економіки. Однак без належної підтримки з боку владних структур цього не станеться.

СВІТ ПРО УКРАЇНУ

Іларіонов: Українська влада змирилася із втратою Криму

Дії Росії в Криму – це перевірка реакції США і західних країн, і поки вона показує відсутність серйозного опору, вважає колишній радник Путіна.

Заява Віктора Януковича про плани незабаром повернутися в Київ свідчить про намір президента Росії Володимира Путіна домогтися зміни влади в Україні, вважає старший науковий співробітник Cato Institute Андрій Іларіонов, який у 2000-2005 роках був радником президента РФ з економічних питань.

«Те, що метою є зміна влади в Києві, – це, безсумнівно», – сказав він журналістам в кулуарах «Екстреного економічного саміту для України» в Києві в середу, 12 березня. На думку Іларіонова, поки остаточний варіант реалізації цієї мети відсутній, однак військова активність у прикордонних з Україною регіонах, події в південно-східних областях самої України свідчать про те, що Крим може бути не остаточною метою.

Виступаючи на саміті, екс-помічник президента РФ висловив твердження, що нинішня українська влада вже змирилися з втратою Криму, про що свідчить заява в.о. президента України Олександра Турчинова про відмову від введення військ у Крим.

Науковий співробітник Cato Institute вважає, що дії Росії в Криму – це перевірка реакції США і західних країн, і поки вона показує відсутність серйозного опору.

Відповідаючи на саміті на питання, наскільки далеко може піти В.Путін, А.Іларіонов заявив: «Настільки далеко, наскільки ви дозволите йому піти... Відсутність опору збільшує апетити. Ніхто за українців українські справи робити не буде. Якщо доведете, що готові боротися за свої інтереси, тоді є шанс, що вам допоможуть і інші». Він з жалем нагадав, що західні санкції слідом за вимогами Майдану пішли тільки тоді, коли події стали розгортатися трагічно.

У цілому, оцінюючи на саміті події в Україні, А.Іларіонов висловив думку, що Революція Гідності мала три елементи: антикриминиальная, антирадянська (або антикомуністична) і антиімперська.

«Ступінь підтримки кожного з цих напрямів в українському суспільстві різний», – вважає науковий співробітник Cato Institute.

НАТО: У Криму діють російські війська

Верховний головнокомандувач Об'єднаних сил НАТО у Європі генерал Філіп Брідлав заявляє, що в Альянсу немає сумнівів у тому, що у Криму діють російські військові підрозділи, здійснюючи анексію півострова.

Як передає власний кореспондент УНІАН у Брюсселі, про це Брідлав написав у своєму інтернет-блозі на веб-сторінці НАТО.

«Якщо ви стежите за подіями, що розгортаються в Україні, то можете відзначити різні звинувачення з приводу ідентичності та походження озброєних угруповань, які сьогодні залучаються до заворушень у Криму. В новинах повідомляється, що озброєні солдати оточили військові бази України у Криму і взяли під свій контроль 11 прикордонних постів у регіоні. Очевидно, що ситуація серйозна. Але хто ці озброєні солдати і хто дав їм наказ?», – написав Брідлав.

«Багато ЗМІ повідомляли, що ці військові підрозділи є «місцевою міліцією», яка носить військовий одяг російського стилю, оскільки такий одяг можна придбати у багатьох магазинах з військовим спорядженням по всій території колишнього Радянського Союзу. Інші ЗМІ повторюють твердження, що озброєні люди у Криму є «силами місцевої самооборони», – зауважив американський генерал.

«Тут, у військових структурах НАТО, ми уважно відстежуємо й аналізуємо ситуацію в Україні. Нашу особливу увагу було приділено воєнним групам, що там перебувають. Після детального вивчення інформації з низки джерел ми вважаємо, що це російські військові сили, які діють на підставі чітких наказів вивести з ладу українські сили в Криму», – додав командувач військ Альянсу у Європі.

Росія стягує війська на кордоні із Україною

Росія стягує війська на українсько-російському кордоні та нарощує свою присутність в Криму.

Про це повідомив директор департаменту інформаційної політики МЗС Євген Перебийніс на брифінгу в середу.

«Російська Федерація продовжує нарощувати військову присутність у Криму. Зокрема, відзначається активність військової авіації Збройних сил Російської Федерації. Так само й на кордоні з Україною в напрямку Сумської та Чернігівської областей, і накопичення військ на кордоні з Білоруссю (місце перетину кордонів трьох країн – ред.)», – заявив він, передає Інтерфакс-Україна.

Водночас Перебийніс повідомив, що спостерігається «продовження пересування Збройних сил і Чорноморського флоту Російської Федерації на території Автономної Республіки Крим, нарощування кількості військової бронетехніки в західній і північній частинах півострова».

«Продовжують зводитися фортифікаційні споруди, облаштування блокпостів на в'їзді до Криму», – зазначив він.

Як повідомив директор департаменту інформполітики, 11 березня люди у військовій формі без розпізнавальних знаків, а також козаки захопили відділ прикордонної служби Євпаторії.

Крім того, в МЗС заявляють, що на території Криму фіксуються випадки викрадення українських паспортів місцевих жителів.

«У місцевого населення Автономної Республіки Крим, зокрема в селищі міського типу Перевальне й селах навколо нього, відбувається викрадення паспортів під виглядом перевірки», – розповів Перебийніс.

За його словами, невідомі групами по троє-п'ятеро осіб викрадають документи в місцевих жителів.

Перебийніс повідомив також, що в Криму люди у військовій формі затримали двох італійських журналістів і відібрали в них обладнання.

Згодом журналістів відпустили, але обладнання їм пообіцяли повернути після того, як вони отримають спеціальний дозвіл і акредитацію в Сімферополі.

Як відомо, Білорусь пропонує Росії розмістити у себе в рамках спільних навчань додатково до 15 літаків.

ВТРАТА

ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ…

З глибоким смутком сповіщаємо, що першого березня 2014 року відійшов у Вічність Микола Григорович Лисенко – почесний Голова Київського міського товариства «Меморіал» ім. Василя Стуса, один із засновників Всеукраїнського товариства «Меморіал», дослідник Биківнянських поховань – одного з найбільших місць масових захоронень жертв комуністичних злочинів.

Життя Миколи Лисенка і його дружини Нелі обірвалось одночасно і трагічно внаслідок наїзду на них автомобіля на одній з вулиць міста Бровари…

Народився Микола Григорович 6 березня 1927 року на Вороніжчині у заможній селянській родині. Як і мільйони інших селянських родин, сім'я Лисенків була зарахована комуністичною владою до списку так званих ворогів народу. Лисенки відбували покарання на засланні в Сибіру і Казахстані, де більшість із них загинули.

Перед війною малолітній Микола повернувся на Вороніжчину, де закінчив вечірню середню школу. Під час війни працював токарем на заводі. Вступив і закінчив з відзнакою Воронізький сільськогосподарський інститут. Останні 26 років, до виходу на пенсію, працював в інституті «Укрдніпроводгосп» у м. Києві.

В Україні пройшов довгий і складний шлях дерусифікації та набуття української національної свідомості. З початком перебудови включився до активної громадсько-політичної діяльності. Був одним із засновників Народного руху України на Броварщині, депутатом Броварської міської Ради. Основою всього його життя було донесення до широкої громадськості правди про комуністичні злочини у Биківнянському лісі. Разом з Київським «Меморіалом», Спілкою політичних в'язнів і репресованих та іншими організаціями довгі роки добивався створення Державного історико-меморіального заповідника «Биківнянські могили». Був ініціатором заснування першої парафії Української Православної Церкви Київського Патріархату у Броварах, брав активну участь у будівництві церкви.

До останніх років свого життя Микола Лисенко займав активну громадсько-політичну позицію. Був членом багатьох виборчих комісій на виборах різних рівнів, був членом Ради Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, є автором першого видання книги «Биківня. Злочин без кари» та другої «Биківня – наш вічний біль» та інших публікацій.

За активну громадсько-політичну діяльність нагороджений Президентом України орденами «За заслуги» 2-го та 3-го ступенів.

Недожив Микола Григорович три дні до свого 87-ліття. 4 березня громадськість м. Бровари провела в останню путь Миколу Лисенка та його дружину Нелю.

Київський «Меморіал», Всеукраїнське Товариство Політичних В'язнів і Репресованих, Всеукраїнське Товариство ОУН і УПА, Українська Народна Партія висловлюють щире співчуття рідним та близьким з приводу важкої втрати.

Сумуємо…

АНОНС

ЗАПРОШУЄ ТЕАТР УКРАЇНСЬКОЇ ТРАДИЦІЇ «ДЗЕРКАЛО»

Прем'єра до 200-річчя Т.Г.Шевченка

Вистава «ПОЛУСМАК ОСТАННЬОГО КОХАННЯ»

18 березня 2014 року в приміщені театру Колесо Камінна зала (Андріївський узвіз, 8), о 19.00, вартість квитків 70 грн.

Замовлення та бронювання квитків за тел.: (096)505-22-06 або на сайті www.dzerkalo.kiev.ua

26 березня в приміщені Київського будинку вчених (вул.Володимирська, 45-а), о 19.00, вартість квитків від 40 до70 грн.

Замовлення та бронювання квитків за тел.: (096)505-22-06 або на сайті www.dzerkalo.kiev.ua

Анотація до вистави:

А чи життя нашого Кобзаря безсумнівне? Чи той насуплений дід, пам'ятники якому стоять по всій Україні, це Шевченко? Чи це він? Наш Пророк? Апостол? Єретик? Ні! Це не він! Це не Шевченко! Його таким хотіли бачити. Упокореним, старим, а-ка-де-міч-ним. Влада, наука, суспільство. Їм потрібна була мірка, якою б його виміряти, і терези, на яких його зважити. Але нема такої мірки і нема таких терезів, якими можна було б виміряти і зважити Кобзаря. Бо Шевченка ми допіру починаємо відкривати для себе і світу зараз, в XXI сторіччі. Ми пізнаємо Шевченка, як ніжного романтика і співця Любові з одного боку, та першого українського Націоналіста, натхненника і будівничого Незалежної України – з другого. Майже детективна історія його останнього кохання, яку пропонує театр української традиції «Дзеркало» в своїй виставі, – живе тому підтвердження.

З повагою,
адміністрація театру української традиції «Дзеркало»

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9